

Cuvânt pastoral la Sărbătoarea Învierii Domnului

† IRINEU,

PRIN HARUL LUI DUMNEZEU
ARHIEPISCOP AL ALBA IULIEI

*Cinstitului nostru cler, cinului monahal și bine-credincioșilor creștini
din Eparhia noastră, har și pace de la Dumnezeu,
iar de la noi, părintească binecuvântare!*

Iubiți fii duhovnicești,

Din Sfintele Evanghelii aflăm că, din momentul Învierii Sale și până în momentul Înălțării Sale la cer, „timp de patruzeci de zile” (Fapte 1, 3), Hristos, Domnul slavei, S-a arătat Apostolilor, femeilor evlavioase și altor credincioși. Prin aceste arătări, El i-a încredințat că a înviat cu adevărat și că nu mai este dependent nici de spațiu, și nici de timp. Adevărul creștinătății se bazează pe faptul că Fiul lui Dumnezeu „S-a dat pe Sine pentru păcatele noastre și a înviat pentru îndreptățirea noastră” (Rom. 4, 25).

Toți cei care L-au văzut pe Domnul înviat au răscolit lumea păgână, atrăgând-o sub stindardul Evangheliei. De asemenea, mulți dintre ei au murit pentru faptul că au fost „următori lui Dumnezeu, ca niște copii iubiți” (Efes. 5, 1). Rar mor oamenii pentru o credință șovăielnică, dar martorii Învierii, convinși că moartea a fost înfrântă, „grăiau cu îndrăznire cuvântul lui Dumnezeu” (Fapte 4, 31). Mai presus de acești martori se află Maica Domnului, care, probabil, a fost singura persoană prezentă chiar în clipa Învierii lui Iisus din mormânt.

Drept-măritori creștini,

Teologii ne spun că evenimentul Învierii a fost ascuns ochilor tuturor și că n-ar fi fost niciun martor al desfășurării lui istorice. Dar eu cred că există o excepție: Născătoarea de Dumnezeu – *unica*. Ea a trebuit să fie prezentă la acest eveniment suprem al istoriei. Ea a fost prezentă, *unica*, în momentul Întrupării

ÎPS Dr. Irineu Pop

Cuvântului. Ea a fost prezentă, *unica*, la Nașterea Lui din sânul ei fecioresc, devenind Femeia primei priviri a lui Dumnezeu făcut Om. Tot astfel, ea a trebuit să fie prezentă, *unica*, la ieșirea lui Hristos din pânțele fecioresc de piatră: mormântul „în care nimeni niciodată nu mai fusese pus” (Lc. 23, 53).

Deci Maica Domnului este Femeia primei priviri asupra Fiului Omului Care biruie moartea cu puterea dumnezeirii Sale. Dacă ceilalți au fost martori ai Domnului înviat, Preasfânta Fecioară a fost martor al Învierii înseși. Știm că legătura Mamei sfinte cu Fiul ei divin a fost atât de intimă, încât ea a împărtășit întreaga experiență a răscumpărării, având permanent împunsă sabia suferinței în inima ei (cf. Lc. 2, 35). De aceea, nu se poate concepe ca la Înviere, momentul culminant al lucrării mântuitoare, ea să fi fost despărțită de Fiul ei preadulce. Ar fi fost singura absență, și ar fi rămas o absență nejustificată.

Este firesc să ne gândim că ar fi fost verosimil ca Mama să fie prima persoană căreia să-i fi apărut Fiul ei și Dumnezeu nostru, Biruitor peste moarte. Lipsa Preacuratei Fecioare din grupul femeilor care se îndreptau, în zori, spre mormânt (cf. Mt. 28, 1; Mc. 16, 1) ar putea constitui un indiciu al faptului că ea Îl întâlnise deja pe Domnul. Femeile au devenit primele martore ale Învierii, din voința lui Hristos, pentru că au rămas fidele la piciorul Crucii și deci ferme în credință. Aceasta ne face să credem că Mântuitorul i Se arată, prima dată, Mamei Sale, cea care I-a rămas fidelă și care, în timpul cumplitei încercări, și-a păstrat întreaga credință.

Un scriitor latin din secolul al V-lea, Sedulius, în poemul său *Carmen paschale*, afirmă că Domnul S-a arătat, în primul rând, Maicii Sale într-o lumină strălucitoare, pentru ca această Maică preabună să răspândească minunata veste. În felul acesta, era împuternicită „să se facă **vestitoarea** Celui ce avea să vină întru slavă, așa cum se făcuse odinioară **calea** Celui care venise la noi prin Întrupare”. Din momentul acela, Maica Durerii devine Maica Învierii, după cum arată Sfântul Român Ioan Iacob-Hozevitul care i se adresează așa: „Tu erai, mai înainte, / Maica sfintelor dureri. / Astăzi ești a slavei Maică / Și a Sfintei Învieri”.

Deci Maica Domnului, care era în unire desăvârșită cu Iisus la suferințele Crucii, cu siguranță a participat la taina minunată a Învierii. Ea L-a văzut pe Fiul ei înviind, pentru că inima ei, întru credință, nu se despărțise niciodată de El. De aceea, ea nu s-a dus la mormânt ca să-L plângă pe Cel mort, despre Care știa că a înviat. Ea intră în contact personal cu Fiul înviat, gustând astfel, în mod deplin, din bucuria pascală. Într-o aripă a Bazilicii Sfântului Mormânt de la Ierusalim, se venerează un basoreliev vechi, ce reprezintă *Arătarea lui Iisus cel înviat Mamei Sale*. Îmi plăcea să poposesc adeseori în acel loc și să meditez la bucuria extraordinară pe care a avut-o Maica Preacurată atunci când și-a văzut Fiul în strălucirea trupului Său înviat și a primit de la El balsamul mângâierii și vestea biruinței vieții asupra morții.

ÎPS Dr. Irineu Pop

Iubiți credincioși,

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a declarat anul 2014 drept *An omagial al Sfintei Spovedanii și al Sfintei Împărtășanii și An comemorativ al Sfinților Martiri Brâncoveni*, la împlinirea a trei secole de la moartea lor pentru credința strămoșească. Calitatea noastră de „fii ai Învierii” (Lc. 20, 36) presupune părtășie la viața sacramentală a Bisericii. Aceasta ne ajută să facem din trăirea noastră creștinească o mărturie jertfelnică a lui Hristos cel răstignit și înviat, Care a zis: „Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni” (In. 15, 20). Tot El ne-a mai spus: „Pe cel ce Mă va mărturisi pe Mine în fața oamenilor, îl voi mărturisi și Eu în fața Tatălui Meu, Care este în ceruri” (Mt. 10, 32).

Împăcați cu Hristos prin Pocăință și uniți cu El în Euharistie, dobândim asemănarea cu Maica Domnului, în curăția lăuntrică și în intimitatea iubitoare cu Cerescul Părinte Care vrea să locuiască în inima noastră (cf. Pilde 23, 26). Aceasta ne înobilează și ne dă forța necesară pentru a persevera în bine și pentru a-L mărturisi pe Hristos în aceste timpuri marcate de trândăvie spirituală și de amăgirea Satanei (cf. Apoc. 12, 9). Urmând exemplul de evlavie al Sfântului Constantin Brâncoveanu și al tuturor martirilor Neamului nostru, ne dovedim „vii pentru Dumnezeu” (Rom. 6, 4) și suntem făclieri ai Învierii pe pământul românesc.

Al vostru către Hristos Domnul rugător,

† IRINEU,

Arhiepiscop al Alba Iuliei